

ligeholdelse og Brug. Indrømmelsen af en saadan Ret vil, tillige, efter vor Overbevisning og Erfaring, tilfredsstillende en virkelig Trang og afhjælpe et virkelig Savn hos Mange, af dem, der ved Benyttelsen af den ovennævnte Lov ellers vilde i kirkelig Henseende — faa at sige — staae som hjemløse eller hunsvilde. Vi kunne ikke bagved denne Indrømmelse see et stort kirkeorganisatorisk Spørgsmaal; vi kunne i den ikke see nogen Fare eller Grund til Frygt for en Opøsning af Folkekirken og dens Menigheder; men vi troe, værtimod, at den vil bidrage til at styrke Folkekirken ved at borttage en Anledning til Strid og Forargelse og ved at opfylde et velbegrundet Ønske hos en Deel af Kirkens Medlemmer. Skulde der i den omhandlede Henseende kunne være nogen Fare, da maatte den udgaae fra Loven om Sognebaandets Løsning, ikke fra et Lovforslag som dette.

Den af en Fraction i Udvalget foreslaaede Afstillelse imellem de kirkelige Handlinger, saaledes at Daab, Vielse og Begravelse stilles i Modsetning til Confirmation og Altergang, finde vi ikke tilstrækkelig Grund til at gaae ind paa, idet vi maae ansee haade Retten og Trangen at være tilstede med Hensyn til det ene som til det andet, og vi nære derfor den Ansættelse, at Landstinget bør vedtage de 3 første Paragrafer i Lovudkastet uforandrede.

Hvad derimod § 4 angaaer, da hører den efter vor Formening ikke hjemme i en Lov som den foreliggende, og vi antage derfor, at den bør udgaae.

Ifølge alt det Foranstaaende foreslaae vi:

Lovforslagets § 4. udgaaer.

Carlson,
Formand.

Clausen.

Faurshou.

E. Hansen.

Mossin.

F. Nielsen,
Ordfører.

Strøm.